

Max Lucado: Különleges ajándék

Pancsinelló kilépett pici házikójából, felnézett a felkelő nap által beragyogott égre, hallgatta a madarak dalát, és jókedvűen füttyörészett.

- Gyönyörű napunk van, Éli! – kiáltott fel készítőjének.

Éli feltekintett és integetett neki. Az ő háza a legmagasabb dombon állt, de elég közel ahhoz, hogy láthassa és hallhassa a famanókat, akiket készített.

- Vedd úgy, hogy ez egy ajándék! – szólt vissza Pancsinellónak, majd bement a műhelyébe.

Amikor Pancsinelló kinyitotta a postaládáját, egy piros csomagot talált benne. *„Húha, ez meg micsoda? Csak nem ajándékot kaptam? Gyorsan kicsomagolta. Egy kalapács! Nagyon szeretem a kalapácsokat! De vajon ki adhatta? Kinézett az utcára, jobbra is, balra is, de senkit sem látott. Nem messze, egy másik házikóban Lúcia, Pancsinelló barátja is ugyanezt kérdezte magában: Ki adta nekem ezt a gyönyörű ajándékot? Közben levette a bejárati ajtó mellett talált doboz tetejét. Egy ecset, meg egy festékkészlet! De vajon ki tudhatta, hogy én úgy szeretek festeni?”*

Fafejű és Forgács Lúcia szomszédságában éltek. Ők meg az ágyuk szélén találtak ajándékokat.

- De szuper! Köszö, Fafejű! – lelkesedett Forgács.
- Nem tőlem van – mondta Fafejű, majd megkérdezte: Ezt te adtad nekem? - Közben magasra emelt egy sárga masnis zöld dobozt.
- Én ugyan nem. De bontsuk már ki őket!
- Varrókészlet! – kiáltotta Fafejű, és egyik kezével egy tűt, másikkal pedig egy spulni cérnát emelt magasra. – Úgy szeretek varrni!

Forgács is nagyon izgatott volt:

- Egy gitár! De jó, hogy tudok gitározni! Szerinted ki adta nekünk az ajándékokat? És vajon miért adta? – firtatta tovább Fafejű. De nem csak Forgács és Fafejű volt kíváncsi.

Henrik, a pék, büszkén szólt oda feleségének:

- Nézd csak, egy új fakanál!

A virágkötő Viola egy gyönyörű vázát talált a küszöbön. Még a polgármesterék is kaptak ajándékot!

- Nézd már, egy vödör kisseprűvel! – mondta ragyogó ábrázattal a polgármester. – Nagyon szeretek tisztogatni. Mert amikor még kicsi voltam...
- Na, én meg nem – szakította félbe a felesége. – Ki nem állhatok takarítani. Úgyhogy ez az ajándék biztosan neked szól!
- Ez viszont neked! – szólt a férj, miközben valamit kiemelt a doboz mélyéről. – Egy könyv! Történetek kismanóknak. Még ilyet! Kitől lehet? – csodálkozott az asszonyság.
- Fogalmam sincs – mondta a polgármester, és közben az ablakhoz ment. Kinézett kétszintes házuk emeleti szobájából.

- De látok odalent néhány kis famanót, akinek jól jönne most egy mese.

Egy nagyon fáradt famanó-család volt odalent. Az apuka és az anyuka egy kocsinak támaszkodott. A három vacogó, szomorú kicsi pedig a kocsi hátuljában bújt meg. Mire a polgármester és a felesége leért hozzájuk, néhány famanó már körülvette őket. Ugyanis Pancs, Lúcia, Forgács és Fafejú behozta az ajándékát a faluba, azt remélve, hogy megtalálják az ajándékozót. De amikor meglátták a kocsit, lepakolták az ajándékokat, és már el is feledkeztek róluk.

- Mi történt? – kérdezte Lúcia a családfőtől.
- Minden rosszul sült el – válaszolt az apuka. – Az egyik kocsikerék eltört, miközben a hídon átjöttünk. Amikor a kerék eltört, a kocsi megdőlt – folytatta –, és az összes ruhánk a folyóba esett. Az esőben teljesen elázott az ennivalónk. Fáradtak és éhesek vagyunk, meg koszosak. Hová mentek?
- Élihez jöttünk, nagyon messziről – mondta az anyuka. – De nem hiszem, hogy eljutunk hozzá. Túl fáradtak vagyunk, és nagyon éhesek...

Hangja elcsuklott, és fejét szomorúan hajtotta le. Néhány pillanatig senki nem szólt semmit. Senki nem tudta, mit is mondhatna. Aztán Pancsinellónak eszébe jutott valami.

Barátai felé fordulva kijelentette:

- Igazán segíthetnénk nekik Élihez jutni!
- Tényleg – mondták egyetértéssel, és az összes famanó megrohamozta a törött kereket. Forgács és Fafejú próbálta levenni, de meg sem moccant.
- Majd én! – jelentette ki Henrik, a pék.

Amikor Henrik megrántotta a kereket, az kettétört.

- Látja, mit csinált? Inkább engedjen ide engem! – mondta a polgármester megrovóan.

De amikor felemelte, a kerék apró darabjaira hullott.

Ez így nem lesz jó, gondolta Pancsinelló. De nem tudta, mit tehetne.

- Nagyon fázunk, és éhesek vagyunk – sóhajtozott az anyuka.
- Hát nekem vannak ruháim! – mondta Henrik, és már futott is haza.
- Én meg tudok főzni! – kiáltotta a polgármesterné, mire a férje nagyot nézett.

Az asszony elindult hazafelé, de még visszaszólt:

- Igen, valaha főztem. Egyszer. Jó régen. Legalábbis segítettem valakinek a főzésben. De azért megpróbálhatom...

De nem tudott ám főzni. Megégett kenyérrel és hideg levessel tért vissza. Henrik meg hozott ugyan ruhákat, de nem lettek jók senkire a családban. Az ő alacsony, tömzsi testére voltak szabva. *Ez így nem lesz jó* - gondolta Pancsinelló újból. De nem tudta, mit tehetne. Senki sem tudta. A család még mindig vacogott, és hangosan korgott a gyomruk.

Ráadásul a famanók elkezdtek vitatkozni egymással.

- Ehetetlen a főztöd! – mondta Forgács a polgármester feleségének.

- A te kereked meg nem működik! – vágott vissza az asszony.

Amikor Lúcia ezen kuncogni kezdett, Forgács leszidta:

- Te meg még segíteni se próbáltál!
- Mert nem tudom, mit tehetnék.
- Mi sem tudjuk. Pont ez a baj – mondta Pancsinelló, majd lehuppant egy dobozra, és a térdére könyökölve gondolkodni kezdett: „*Valami nem stimmel.*”

Néma csend lett.

- Persze, hogy nem – mondta Lúcia egyetértően. – De mit tegyünk?

Hirtelen felcsillant Pancs szeme. Reményteljes hangon szólalt meg:

- Tudom már! Menjünk, kérdezzük meg Élit!

Ez az ötlet mindenkinek tetszett. Így aztán elindultak, fel a dombra, Éli műhelyéhez. Pancsinelló kopogott a nagy faajtón. Éli kinyitotta. Rajta volt a köténye. Széles mosollyal fogadta kis látogatóit.

- Szervusztok, barátaim!” – mondta, és közben leült a ház előtti kis padra. – Mit segíthetek nektek?

Beszámoltak neki az utazó családról. Mikor szóba került, hogy eltört az egyik kocsikerék, Éli bólogatva mondta:

- Tudom.

Amikor elmesélték készítőjüknek, hogy a víz elvitte a család ruháit, és odalett az ennivalójuk is, megint csak bólogatott:

- Tudom.
- Hozzád tartanak! – tette még hozzá Lúcia.
- Tudom – mondta Éli mosolyogva.
- Tudod?” – kérdezett vissza Lúcia. – Tudtál a kerékről, az ennivalókról meg a ruhákról?
- Igen.
- Tudtad, hogy jönnek hozzád?

Megint csak bólintott.

Lúcia Pancsra nézett. Pancs meg a többiekre. Aztán mindenki Élire nézett, és egyszerre kérdezték:

- Akkor miért nem segítettél rajtuk?”
- Segítettem.

A famanók nem értették.

- Segítettél? Mit segítettél?
- Odaküldtelek titeket.
- Minket?

– Igen, titeket. Bevezettem őket a faluba, hogy segíteni tudjatok nekik.

Egy pillanatig néma csend volt. Majd Pancsinelló megszólalt:

– Pont ez a baj, Éli. Szeretnénk segíteni, de nem tudjuk, hogyan. A kerék eltört, a család még mindig fázik, és az enivaló azóta is ehetetlen.

Még a polgármesterné is egyetértően bólogatott.

- Úgy tűnik nekem, hogy mindenki tenni szeretne valamit, de senki nem azt teszi, amit kellene – mondta Éli.
- Micsoda? – kérdezte Forgács és Fafejú egyszerre.
- Próbáljátok meg, hogy mindenki csinálja azt, amit a legjobban tud!

A famanók eltűnődtek. Mit is jelenthet ez?

- Azt kell csinálnotok, amit a legjobban tudtok! – ismételte meg.

Majd megkérdezte:

- Ugye vannak ajándékaitok?

Először senki nem szólt semmit. Majd Pancsinelló észbe kapott:

- Igen, persze! Nekem van egy kalapácsom!
- Nekem meg egy gitárom! – szólalt meg Forgács is.
- Én meg cérnát és tút kaptam valakitől! – tette hozzá Fafejú.

A famanók egyenként felsorolták, hogy ki mit kapott, és akkor Lúcia hirtelen rájött valamire. Rögtön meg is kérdezte a mestertől:

- Tőled kaptuk azokat az ajándékokat, Éli?

Ő mosolyogva bólogatott, és így szólt:

- Használjátok az ajándékokat, amit adtam nektek! Ne azzal próbáljátok segíteni, amitek nincs! Azt kell tennetek, amit a legjobban tudtok!

Hazafelé már sokkal jobban érezték magukat. Egyenesen oda mentek, ahol az ajándékok heverték. Pancsinelló fogta a kalapácsát, és a kocsira nézve boldogan kiáltotta:

- Ezzel meg tudom javítani a kereket!

Forgács fogta a tút és cérnát, és bejelentette:

- Itt az ideje, hogy nekilássak varrni.

Henrik, a pék, nekiállt főzni az új fakanállal. A polgármester letisztogatta a kocsit a kisseprűvel, Lúcia meg kifestette az új ecsettel. Amíg a család jóízűen megette a pék főztjét, Forgács is elkészült az új ruhákkal. Közben a polgármesterné felolvasott a gyerekeknek, Fafejú meg énekelt pár dalt a gitárjával. De nem sokáig hallgatták, mert olyan fáradtak voltak, hogy hamarosan elaludtak. A famanók megegyeztek, hogy másnap reggel megint találkozni fognak, és elkísérik Élihez az utazókat.

Alighogy a nap felkelt, vidám famanók kis csoportja ment felfelé a domboldalon a csillogó-villogó kocsival. A madarak énekeltek, a famanók mosolyogtak. Éli örömmel fogadta a kis társaságot.

- Úgy látom, jó munkát végeztetek! – mondta.
- Bizony ám, Éli! – válaszolt Pancsinelló lelkesen. – Köszönjük az ajándékokat! Tudsz esetleg másról is, akinek szüksége van a segítségünkre?

Fordította: Királyné Ficsor Lilla

Forrás: Csermely Péter blogja (<http://csermelyblog.tehetsegpont.hu/node/28>)